

Príhovor primátora Mesta Ružomberok generála Igora Čombora na pohrebe prof. T. Zasepu

Vážená smútiaca rodina, vážení vzácní hostia, vážené smútočné zhromaždenie,

Je pre mňa nesmierne ťažké vyjadriť pocity a povedať posledné slová na rozlúčke s mojim drahým priateľom, čestným občanom mesta Ružomberok a pre nás pre všetkých s neobyčajne vzácnym a nenahraditeľným človekom, viacnásobným Drhc. Profesorom Tadeusom Zasempom PhD. Smrť nášho váženého priateľa, významného rektora i našej Katolíckej univerzity v Ružomberku vyvolala v nás hlboký smútok a obrovský žiaľ. Uvedomujeme si, že osud celého ľudského pokolenia a každého jednotlivého človeka vyúsťuje do večnosti, pričom táto večnosť tu na tomto svete je vstepená len na ľudskú dočasnú, avšak pri styku s našim drahým profesorom na nás prebleskovali veľa krát svetielka večnosti, až taká v ňom bola obrovská aura a mravná sila, prenikajúca do blízkeho okolia vo forme akejsi posvätnosti. Kresťania ďalej veria, že práve tak, ako je príroda riadená určitými zákonmi fyzickými, ktoré jej boli dané od počiatku, podlieha aj človek určitým zákonom mravným, a že existuje akýsi rozdiel medzi dobrom a zlom. Dovolím si zdôrazniť, že pán profesor Tadeusz Zasempa okrem svojich mnohých šľachetných vlastností bol najmä dobrý človek. Nesmieme však uvažovať o človeku ani v tejto smutnej situácii ako o bytosti oddelenej od ostatných. Človek nie je nikdy sám, aj keď často trpí a umiera akoby sám. Preto že sme všetci angažovaní v nesmiernom dejinnom dobrodružstve a to potvrdzuje i kresťanské videnie sveta, kde ľudské pokolenie je jedno telo, ktorého jednotlivé údy spolu tajomne súvisia, a to sa v tejto chvíli absolútne týka i nášho vzácného zosnulého. Napriek tomu, že teraz nás od zosnulého drahého profesora Zasempu delia vzdialenosti neprekročiteľné, on tvorí medzi nami puto, ktoré viaže prítomné s neprítomným a viditeľné s neviditeľným. Ani mnohé chvályhodné slová nevystihujú jeho šľachetnosť, pracovitnosť, obetavosť, dobrú dušu, nadľudskú dobrotu, nikdy neodpočítané myšlienky stále kolujúce v jeho mysli. Všemohúci ho obdaril dobromyseľnou trpezlivosťou a duševnou vyrovnanosťou aby mohol mierne znášať svoj ľudský osud. On, jeden z najvzdelanejších mužov na Slovensku, Poliak s rýdzim srdiečkom bijúcim za Slovensko, ktorý mal veľkú spoločenskú prestíž, vynikal pokorou, nikdy neváhal podriaďiť sa autoritám cirkvi. Vždy jednal podľa najlepšieho vedomia a svedomia, jeho postoje boli racionálne a opodstatnené a problémy nikdy neriešil násilným spôsobom, odvracal od seba mylné riešenia, predchádzal konfliktom, ktoré vždy riešil len z hľadiska morálky a príslušného práva. Všetkými svojimi silami pomáhal budovať unikátne, moderné, pracovné a vzdelávacie centrum v podobe Katolíckej univerzity v Ružomberku, pričom sa stal výrazným sprostredkovateľom vzdelávania a kultivovania našej mladej generácie. Svojim príkladným a nesmierne čínorodým životom prekonal v modernej dobe prijímaný názor, že jednotlivá ľudská vôľa a jednotliviec má len zanedbateľný vplyv na priebeh udalostí. On, náš drahý pán profesor znamenal pre naše mesto veľký prínos, zanechal

po sebe veľké dielo a zvýraznil význam nášho mesta, ako aj priaznivo ovplyvnil jeho perspektívu do budúcnosti. Napriek tomu, že ako málokto videl do všelijakých súvislostí, neuhýbal pred vlastnými bremenami, intenzívnejšie ako mnohí iní si uvedomoval kultúrne a duchovné dedičstvo našich národov, Poliakov i Slovákov. Ukazoval cestu, ako ušľachtilo trpieť a pomáhal nám všetkým zachovávať si pevnú nádej na lepšiu budúcnosť. Drahý Tadeusz, môj vzácny priateľ, za všetko Ti ďakujem v mene svojom, ako primátor mesta Ti ďakujem v mene obyvateľov mesta Ružomberka, česť tvojej večnej pamiatke, odpočívaj v pokoji v meste, ktoré si si obľúbil a ktorému si tak veľa dal. Lúčime sa s tebou v mene svojom i v mene obyvateľov mesta Ružomberka v tichom smútku, veľkom bóli a žiali. Česť jeho večnej pamiatke, nech odpočíva v pokoji a svetlo večné nech mu svieti.